కొత్త ఫోర్మన్

(గల్పిక)

శ్రీ కొడవటిగంటి కుటుంబరావు

"ఇడుగో కొత్త ఫోర్మన్," అన్నాడు భయ్యా మొహిద్దీన్‌కు రాగి అచ్చులు రెండూ ఒకదాని వెనక ఒకటి అందిస్తూ.

మొహిద్దీను గోతాములు తొడుక్కున్న చేతులతో ఒక్కొక్క రాగిఅచ్చూ బట్టీలోకి జారవిడిచి వేడికిఅంటుకున్న గోతాములను ఒక దానికొకటి కొట్టి రవ్వలుఆర్పాడు. చెమటలు ధిగగారే మొహానికి చెయ్యి అడ్డుపెట్టుకుని ఆఖరుసారి మూసలోకి చూశాడు. అతని మొహాన మూసలోనుంచి వచ్చే ఎర్రని కాంతి పడుతున్నది.

భయ్యా ఈలోగా తుత్తునాగం అచ్చులు రెండు తెచ్చి బట్టీ పైభాగాన, మంటకు ఎడంగా పెట్టి, బట్టీ వెనక్కు వెళ్లి నిలబడ్డాడు.

మొహిద్దీన్ బట్టీ దిగివెళ్లి వెనకనుంచి ముందు కొద్దిగా తైలం బర్నరులోకి వదలి తరవాత గాలి పోనిచ్చాడు. బట్టీలోనుంచి "ధాం" మని శబ్దం వచ్చింది. బట్టీమీదుగా నూనె పొగతో కూడిన ఎర్రని జ్వాలలేచింది.

కొత్తఫోర్మన్ దృష్టిని తనకేసి ఆకర్షించటానికే మొహిద్దీన్ బట్టీని మోగించాడు. ముందు గాలి వదలి, తరవాత నూనె వదలాలని వాడికి తెలీకకాదు.

ఫోర్మన్ బట్టీదగ్గిరికి వచ్చాడు. మంటకేసి చూశాడు. అతని కళ్లలో మొహిద్దీనుకు అజ్ఞానం కనిపించింది.

"ఇదే మొదటిసారి బట్టీమీదికి రావటమా?" అన్నాడు మొహిద్దీన్.

"నేను దీన్ని ఎన్నడూ చూడలేదు." అన్నాడు కొత్త ఫోర్మన్.

"అందుకనే షికారుకు వెళ్లే బట్టలు వేసుకున్నావు ఇక్కడ పనిచేసే బట్టలు వేసుకోవాలి." మొహిద్దీన్ తన బట్టలకేసి ఒకసారి చూసుకున్నాడు.

కొత్తఫోర్మన్ మాట్లాడలేదు. అతనింకా బట్టీలోనుంచి వచ్చేమంట వేపే చూస్తున్నాడు.

"అవతల బట్టీలు దీనికన్న జోరుగా, ఇంకా మోతగా మండుతున్నాయే?" అన్నాడు ఫోర్మన్.

"ఇదీ.మండుతుంది టైము వస్తే," అన్నాడు మొహిద్దీన్ బట్టీకేసి ఆపేక్షగా చూస్తూ.

అందులో ఏమిటి వేశావు?" అన్నాడు ఫోర్మను.

"మందు. బిస," అన్నాడు మొహిద్దీను, తన చమత్కారానికి తానే ఆపుకోలేకుండా నవ్వుతూ.

కొత్తఫోర్మను బట్టీవాడి వెటకారాన్ని లక్ష్యపెట్టలేదు.

"ఇంకా 20 నిమిషాల్లో దిగుతుంది కాదూ?" అన్నాడు.

"బట్టీ మహిమను బట్టి!" అన్నాడు మొహిద్దీను

కొత్తఫోర్మనుకు ఇత్తడి కరిగించటం ఏమీ రాదని షిఫ్టులో వాళ్ళందరికీ పాకిపోయింది అతను ఎవరికీ ఏపనీ చెప్పలేదు. వాళ్లు చేసేపను లేవీ వద్దనికూడా అనలేదు.

మూడోబట్టీ దిగేటప్పుడు కాబోలు అతను బట్టీ దిగడానికి సిద్ధంగా ఉందని మొహిద్దీనుకు జ్ఞాపకం చేశాడు.

కరిగిన ఇత్తడి అచ్చుల్లోపోసే ఇద్దరిలో ఒకడైన రహమాన్‌మాత్రం గొణిగాడు: "పనిఅంతా చచ్చేట్టు మనం చేస్తాం. బళ్ళో చదువుకునే కుర్రాణ్ణి తెచ్చి మనమీదవేసి మనకన్న ఎక్కువజీతం ఇస్తారు."

ఈ భావమే అందరికీ కలిగింది.

మొదటిరోజు అనుభవంతో కాబోలు రెండోరోజునుంచీ ఫోర్మను ఎవరి పనులు వాళ్లకు చెప్పసాగాడు. పనులు చకచకా చెయ్యనివాళ్లని తొందరపెట్టసాగాడు.

మొహిద్దీన్‌కు ఈ ఫోర్మనువల్ల నీరసం వచ్చింది. అతని మనస్తత్వం ఎటువంటిదంటే తనమీద ఎవరూ లేకుండా ఉన్నా, గట్టివాడున్నా పనులు సరిగా చెయ్యగలడు గాని అసమర్థుడుంటే పని చెయ్యలేడు. రెండోరోజు మొదటిచార్జి అరగంటకుగాని దిగలేదు. రెండోచార్జీ ఎక్కింది. బట్టీ నిరుత్సాహంగా మండుతున్నది.

"ఈ చార్జీకూడా ఇరవై నిమిషాల్లో దిగేట్టు లేదే. మంట కాస్త హెచ్చించు," అన్నాడు ఫోర్మన్.

వెంటనే మొహిద్దీన్ గాలి హెచ్చించి మోత పుట్టించాడు. అతను ఇవతలికి రాగానే ఫోర్మను, "నీకు బట్టీమీద చాలా అనుభవం ఉందనుకుంటా" అన్నాడు.

"రెండున్నరఏళ్ల అనుభవం ఉంది. నేనిక్కడికి వచ్చినప్పుడు నాఛాతీ ఇంత ఉండేది. నా వొంటో నలభై పౌనులు ఈ బట్టీ తినేసింది."

"అట్లా అయితే నేను నీకు చెప్పనక్కర్లేదు కొంచెం నూనె కూడా వదులు. ఇంకోమాట. మధ్యమధ్య నూనె వొదిలి గాలి వదులుతున్నావు. అందువల్ల చప్పుడైతే వినటానికి సొంపుగా ఉంటుంది గాని మూస పగిలిపోతుంది. నీజీతంలోనుంచి నూటఇరవై రూపాయలు బిగపడతారు. అందుకని అట్లా చెయ్యకు," అన్నాడు ఫోర్మను.

కొత్తఫోర్మను ఎవరికీ నచ్చలేదు. మొహిద్దీనుకు అసలే నచ్చలేదు.

మూడోరోజు ఒక సంఘటన జరిగింది. పక్కనున్న బట్టీమీద పనిచేయించే ఫోర్మను ఈబట్టీకింద పనిచేసేవాణ్ణి ఒకణ్ణి పిలుచుకుపోయి ఏదో పనిచెప్పాడు.

ఈసంగతి మొహిద్దీను కొత్త ఫోర్మనుకు చెప్పి "ఏంచేస్తా విప్పుడు?" అని అడిగాడు.

కొత్తఫోర్మను చుట్టూ చూసి "బట్టీ ఆర్పెయ్యి," అన్నాడు.

మొహిద్దీను భయపడ్డాడు.

"బట్టీ ఆర్పెయ్యి. చూస్తావేం?" అన్నాడు ఫోర్మను.

మొహిద్దీను బట్టీ ఆర్పేశాడు.

అల్లరి జరిగింది. వర్క్స్‌మేనేజరు కండలూడబెరుక్కుంటూ వచ్చి కొత్తఫోర్మను మీద కేకలు వెయ్యసాగాడు.

కొత్తఫోర్మను తొణకలేదు.

"నాపనివాణ్ణి నా అనుమతిలేకుండా ఎవరో పట్టుకెళ్లారు. వాడెప్పుడువస్తాడో నాకు తెలీదు. వాడు వచ్చేదాకా బట్టీకాలుతూ ఉండడానికి వీల్లేదు. నాకు తుత్తునాగం నష్ట

[పాశ్చాత్య వాగ్గేయకారుడు]

“మెసయా” సంకీర్తనకర్త-హేండెల్

1741వ సంవత్సరము. శీతకాలపునడి రాత్రి నడుంవంగిన ఒక వృద్ధుడు, లండన్ వీధులలో ఉబ్బపట్టలేక ఉక్కిబిక్కిరి ఔతున్నట్లు, చీకటి వీధులన్నీ తిరిగేస్తున్నాడు. జార్జిఫ్రెడెరిక్ హేండెల్, ఆ వృద్ధుని పేరు. ఆ నక్తంచరత్వము వరుసను కొన్ని రాత్రులబట్టి అతనికి పరిపాటి అయిపోయింది. మనస్సు నైరాశ్యంతో కుమిలిపోతోంది. గత వైభవమంతా కన్నులకు కట్టి ఆ కుమిలిపాటును మరింత రెచ్చగొట్తూంది.

అతని కప్పుడు అరవైఏళ్లు గత నలభై సంవత్సరాలుగా, ఇంగ్లండులోనూ, యూరప్‌లోనూ గల రాజసంస్థానా లన్నిటిలోనూ ఆస్థానసంగీతవిద్వాంసగౌరవాలు అందుకొన్నాడు. మహారాజులకు మహారాణులకు ఉత్తమసంగీతకృతులు రచించి అంకితం చేసిపెట్టాడు. యూరప్‌లోని మకుటాధిపతులు అందరూ, అతని గానమాధుర్యం ఆస్వాదించి, అనేకవిధాలుగా అతన్ని బహూకరించారు ఉత్తమ గౌరవమిస్తూ వచ్చారు.

ఇంతలో ఆస్థానాలలో అతనికి పలుకుబడి అకస్మాత్తుగా తగ్గసాగింది. అతనంటే ఈర్ష్యతో మండిపోతున్న, తోటిపండితమ్మన్యులంతా రాడీమూకలను పోగుచేసి, అతనిగానసభలను చెల్లాచెదురు చెయ్యసాగారు అతని సంగీత కచ్చేరీలకు రాబడి తగ్గిపోయింది. హేండల్ వృద్ధాప్యంలో మళ్లీ దరిద్రుడయ్యాడు.

1736 లో అతనికి మెదడులో రక్తసిరలు తెగి, పక్షవాతం వచ్చి, కుడిచేయి, కాలూ పడిపోయాయి. నడవలేక పోయేవాడు కుడిచేయీ, కాలూ, కదపటానికి వచ్చేవికావు. కాగితంమీద అక్షరం పెట్టేందుకుకూడా వీల్లేకపోయేది. ఇక చెయ్యి కాలు రావటం దాదాపు అసంభవమే అన్నారు వైద్యులంతా.

ఎయిలాషెపుల్ అన్న ఆరోగ్యప్రదేశానికి వెళ్లాడు అక్కడ వేడినీటిస్నానాలు ప్రారంభించాడు. రోజుకు మూడుగంటలకుపైన నీటిలో ఉంటే చచ్చిపోతావన్నారు డాక్టరులు. రోజుకు తొమ్మిదిగంటలు సలసల కాగే నీటిలో స్నానం మొదలెట్టాడు హేండెల్. నెమ్మది నెమ్మదిగా కండరాలు స్వాధీనంలోకి రాసాగాయి. కాలు చెయ్యీ కదపగలిగాడు నడక కాస్త సాగించాడు. ఉగృతంగా మళ్ళీ సంగీత కృషికి కీర్తనల రచనకు ఉపక్రమించాడు. వరుసగా నాల్గు ఒపేరాలు, సంగీతనాటకాలు, రచించాడు. మళ్లీ ఒక్కసారి గప్పుమని పేరులోకి వచ్చాడు

కేరొలీన్ రాణి ఆదరణలో ఎక్కువ బ్రతుకుతూండేవాడు. ఆమె చనిపోయేటప్పటికి హేండెల్ ఆదాయం ఒక్కసారిగా సన్నగించింది. ఆ సంవత్సరాలలో ఇంగ్లండులో శీతకాలము మరీ విపరీతంగా ఉంది. నాటకశాలలకు సంగీతసభలకు ప్రజలు వచ్చే స్థితిలో వాతావరణం ఉండేది కాదు పాటకచ్చేరిల హాలుల్లో చలికాచుకొనేపద్ధతు లేవీ ఉండేవికావు. శీతవాయువుకి జడిసిసంగీత సభలు అన్నీ మూసేశారు. హేండెల్ అంతకంతకూ అప్పులపాలవసాగాడు. అప్పు పెరిగినకొద్దీ చికాకు ఎక్కువయి, మనిషిలో ప్రతిభ, కూడా సన్నగించిపోయింది. సంగీతములో మునుపటి పటిమ రావటంలేదు. అరవయేళ్లు సమీపించాయి. నిస్పృహుడూ, నీరవుడూ అయి కృశిస్తూ, చీకటిపక్షిలాగ రాత్రిళ్లంతా ఆ చలిలో రోడ్లు చెడ తిరుగుతూ, ఏంచేసినా మనశ్శాంతి లేక కుములుతూండేవాడు.

ఆ తిరగటంలో ఒక చర్చి సమీపంలోకి వచ్చాడు మనస్సంతా కుముల్తూ, ఆలోచనలన్నీ చేదుకక్కుతూ మనిషిని ఎపిరి తిపిరి చేస్తున్నాయి. వెలిబూడిద నోట నిండినట్లున్నది జిహ్వ మనస్సూ కూడా. తనమీద తనకు అసహ్యమూ జాలీ పుడ్తున్నాయి. ఆ చర్చిలో ప్రార్థనలు గంటలూ తదంగమంతా వింటూ నీరవుడై అక్కడ నిల్చుని తన విధిని తిట్టుకొంటున్నాడు.

“నాతోటివాళ్ళంతా నన్ను ఇల్లా అజ్ఞాతంలో పాతిపెట్టేసేందుకేనా, ఇంత జబ్బుపడ్డాక భగవంతుడు నన్ను మళ్ళీ బ్రతికించింది? సంగీతం సృష్టిచేయలేని ఈ నాప బ్రతుకు, ఎందుకు ఇచ్చినట్లు నాకు.” అనుకొంటూ హృదంతరాలలోనుంచి విలపించాడు. “భగవాన్! భగవాన్! ఈ దీనుణ్ణి ఎందుకిల్లా పరిత్యజించావ్” అని ఆక్రోశించాడు.

అర్ధరాత్రిదాటాక నిస్సత్తువతో గది చేరుకొన్నాడు. బల్లమీద ఒక కాగితపు బంగీ ఉంది విప్పిచూచాడు. ఒక మూడోరకం రచయిత ఛార్లస్ జెన్నెన్స రచించి “సేక్రెడ్ ఆరెటోరియా పవిత్రగీతిక” అనే నాటకం. దీన్ని సంగీక నాటకంగా తయారు చేయమంటూ “భగవంతుడీ పని నియమించాడు.” అని రచయిత వ్రాసి పంపాడు.

హేండెల్‌కు చిరాకువేసింది. “భగవంతుని దూత ననుకొనేటంత పొగరెక్కిందా జెన్నెన్సుకు” అని చీదరించుకొన్నాడు. హేండెల్ మహాభక్తుడు కాడు. బీదలకు, ఆర్తులకు చేతనైన సహాయాలు చేస్తూనే ఉండేవాడు. కాని మనిషిలో చిఱ్ఱుబుఱ్ఱూ, పలుకు ప్రల్లదనమూ, ఎక్కువ. అందుచేత మిత్రులకన్నా శత్రువుల్నే ఎక్కువమందిని సృష్టించుకొన్నాడు. ఈ జెన్నెన్స, అంతగా తన్ను స్వరమువేసి సంగీతనాటకం చేసిపెట్టమని అడిగేవాడైతే, ఏవో మామూలు చలాకీనాటకం పంపుకోక, ఈ భక్తి సంబంధమైనది పంపటం ఏమిటి?

ఆ చిరాకుతోనే అల్లాగే చదవటం

మవుతుంది. నేనెవరిని అడిగి తెచ్చుకోవాలి?” అన్నాడు.

రెండోఫోర్మనుకు గూటింపులు తగిలాయి. అతను కొత్తఫోర్మనుకు క్షమాపణ లిచ్చాడు. కూలివాడు తిరిగివచ్చాడు.

ఆ రోజునుంచీ కొత్తఫోర్మనుమాట మొహిద్దీనుకు వేదాక్షర మయింది.